

Dosarul nr. 2ra – 2183/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău (jud.: R. Pascari)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: L. Pruteanu, V. Cotorobai, A. Panov)

ÎNCHEIERE

24 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Dumitru Visternicean
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Cucereavîi Radion, reprezentat de avocatul Doroftei Roman,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Cucereavîi Radion împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Aurica Țăruș, cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil și repararea prejudiciului moral și material,

împotriva deciziei din 17 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul formulat de Cucereavîi Radion și s-a admis apelul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, fiind casată hotărârea din 10 ianuarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și pronunțată o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a ț ă :

La 19 octombrie 2016, Cucereavîi Radion a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil și repararea prejudiciului moral și material.

Circumstanțele de fapt, prezentate de reclamant, pot fi rezumate după cum urmează.

Prin sentința din 17 decembrie 2003 a Judecătoriei Ungheni, au fost încasate din contul lui Ion Melenciuc în beneficiul lui Cucereavîi Radion suma de 14 376 de lei, cu titlu de cheltuieli suportate pentru înmormântare, și suma de 65 000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral.

În atare situație, reclamantul a depus documentele executorii la Oficiul de executare Ungheni spre executare silită. Așadar, începând cu anul 2004 pînă la momentul depunerii prezentei cereri, Oficiul de executare Ungheni a emis un șir de

încheieri cu privire la restituirea titlurilor executorii, fără a întreprinde măsuri efective de executare.

Prin urmare, reclamantul a subliniat că hotărârea judecătorească sus – citată nu a fost executată timp de 13 ani.

În concluzie, acesta a afirmat că autoritatea responsabilă de executarea hotărârilor judecătorești nu a întreprins toate măsurile corespunzătoare în vederea executării hotărârii, iar ca urmare, nu a putut beneficia de succesul obținut în urma examinării litigiului și, anume, încasarea unei sume considerabile.

Din motivele prezentate, Cucereavîi Radion a solicitat constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a sentinței din 17 decembrie 2003 a Judecătoriei Ungheni și încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul lui a sumei de 79 376 lei, cu titlu de prejudiciu material, a sumei de 100 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, și a cheltuielilor de judecată în mărime de 7 000 lei (f. d. 7).

La 24 octombrie 2016, Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău a introdus în proces în calitate de intervenient accesoriu pe executorul judecătoresc Aurica Țăruș (f. d. 18).

În cadrul judecării cauzei, pârâtul Ministerul Justiției al Republicii Moldova a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acțiunii ca nefondată și lipsită de temei (f. d. 44 – 46). Executorul judecătoresc a avansat o referință, prin care a cerut respingerea acțiunii, întrucât a întreprins toate măsurile de executare silită posibile, însă creditorul nu conlucrează (f. d. 27).

Prin hotărârea din 10 ianuarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, acțiunea formulată de Cucereavîi Radion a fost admisă parțial. Astfel, instanța de judecată a constatat încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a sentinței din 17 decembrie 2003 a Judecătoriei Ungheni și a încasat de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul reclamantului suma de 3 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, pentru perioada 18 februarie 2015 – 19 octombrie 2016. În rest, cerințele formulate de reclamant au fost respinse ca neîntemeiate (f. d. 65, 68 – 78).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat că termenul de neexecutare urmează a fi calculat din 18 februarie 2014, atunci când reclamantul a depus cerere de intentare a procedurii de executare, respectiv intentarea acesteia de către executorul judecătoresc Aurica Țăruș. Or, încheierile acestui executor judecătoresc din 24 ianuarie 2014, de restituire a ambelor titluri executorii, nu au fost contestate. În consecință, având în vedere principiile compensării echitabile, instanța de judecată a considerat că prejudiciul moral în valoare de 3 000 lei este unul suficient.

Împotriva acestui act judecătoresc, Cucereavîi Radion și Ministerul Justiției al Republicii Moldova au declarat apel în termenul legal (f. d. 110 - 111). În apărare, Cucereavîi Radion, reprezentat de avocatul Doroftei Roman, a solicitat respingerea apelului depus de autoritatea statului (f. d. 118).

În decizia din 15 iunie 2017, Curtea de Apel Chișinău a respins, din lipsă de temei, apelurile formulate de Cucereavîi Radion și Ministerul Justiției al Republicii

Moldova și a menținut hotărârea din 10 ianuarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani (f. d. 119 – 135).

Cucereavîi Radion și Ministerul Justiției al Republicii Moldova au declarat recurs în fața Curții Supreme de Justiție.

Prin decizia din 18 aprilie 2018 a Curții Supreme de Justiție, s-au admis ambele recursuri și s-a casat integral decizia din 15 iunie 2017 a instanței de apel, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, de un alt complet de judecată (f. d. 181 – 186).

În argumentarea concluziei, instanța de recurs a stabilit că instanța de apel a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată în speță, deoarece obiectul litigiului este constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a sentinței din 17 decembrie 2003 a Judecătoriei Ungheni, în baza Legii privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești. Dimpotrivă cu cele determinate, instanța de apel s-a călăuzit de Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 17 mai 2018, a respins apelul formulat de Cucereavîi Radion și a admis apelul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, fiind casată hotărârea din 10 ianuarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și pronunțată o nouă hotărâre de respingere a acțiunii (f. d. 195 – 206).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de reclamant în cererea de chemare în judecată și stabilită de prima instanță. În plus, s-a stabilit că, la 6 iulie 2009, Cucereavîi Radion a adresat o cerere către Ursu Anatolie, Șefului Oficiului de Executare Ungheni a Departamentului de Executare a Deciziilor Judiciare, prin care a prezentat spre executare repetată documentele executorii vizate în speță, indicând că, debitorul Melenciuc Ion activează într-o firmă de construcții din orașul Ungheni, fiind astfel disponibil de a achita sumele datorate (f. d. 58).

În același context, potrivit procesului-verbal de constatare a imposibilității de executare din 16 martie 2010, întocmit de executorul judecătoresc al Oficiului de Executare Ungheni, Lîsenco Sergiu, s-a constatat că debitorul Melenciuc Ion locuiește cu părinții și nu dispune de bunuri personale care ar putea fi urmărite, ceea ce este un impediment întru executarea titlului executoriu (f. d. 56). Ulterior, conform răspunsului nr.02/3-992 din 27 februarie 2012, eliberat de Î.S. „CRIS „Registru” și expediat executorului judecătoresc Aurica Țăruș, s-a atestat că debitorului Melenciuc Ivan i-au fost aplicate restricții temporare în eliberarea pașaportului cetățeanului Republicii Moldova până la achitarea deplină a datoriei (f. d. 53). Totuși, la 24 ianuarie 2014, prin încheierile executorului judecătoresc Aurica Țăruș, s-a dispus restituirea documentelor executorii, deoarece în urma măsurilor întreprinse s-a stabilit că creditorul nu avansează cheltuielile necesare pentru efectuarea actelor de executare (f. d. 10).

În continuare, instanța de apel a precizat că apelantul Cucereavîi Radion a depus repetat cereri de executare a titlurilor executorii, însă, la 10 noiembrie 2016, același executor judecătoresc a restituit cererile lui, din motiv că s-a stabilit că debitorul nu este angajat în câmpul muncii pe teritoriul Republicii Moldova, nu are acte de identitate, bunurile lui nu sunt suficiente pentru satisfacerea creanțelor, iar din informația bazei de date „Cadastru” după debitor nu este înregistrat nici un bun imobil (f. d. 30; 36).

În drept, instanța de apel a considerat relevante articolele 2 alin. (1) și 4 alin. (1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, dar și articolul 21 alin. (1) și (2) din Codul de executare.

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a opinat că executorul judecătoresc Aurica Țăruș a întreprins toate acțiunile necesare în vederea executării documentelor parvenite la el. Astfel, conduita autorității responsabile pentru executarea actului judecătoresc este conformă cu legislația în vigoare și nu relevă indicii privind lipsa de diligență (f. d. 205). Din aceste raționamente, instanța de apel a considerat că admiterea parțială a acțiunii de prima instanță este neîntemeiată și nu corespunde Codului de executare.

La 28 iunie 2018, Cucereavîi Radion, reprezentată de avocatul Doroftei Roman, a declarat recurs împotriva deciziei din 17 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a pretențiilor inițiale din acțiune.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanța de apel a tras concluzii neclare, contradictorii și care se exclud reciproc. Or, în esență, instanța de apel nu a arătat motivele neexecutării titlurilor executorii în perioadele 2004 – 2009 și 2009 – 2015, în mod deosebit, acest termen cuprinde peste 14 ani.

La același capitol, recurentul a pretins că debitorul posedă bunuri imobile, fapt constatat în punctul 53 din decizia contestată, ceea ce demonstrează că executorul judecătoresc nu a dat dovadă de diligență în procesul de executare și nu a efectuat toate acțiunile de executare posibile. Mai mult, în opinia lui, instanța de apel nu a evaluat caracterul apelantului, moralitatea și comportamentul lui pe durata procedurii de executare. Iar, imposibilitatea de a obține executarea hotărârilor judecătorești, într-un termen rezonabil constituie o ingerință în dreptul de proprietate.

Cu privire la respingerea pretenției de compensare a cheltuielilor judiciare, Cucereavîi Radion a susținut că rambursarea acestora nu poate fi limitată doar la acele sume care au fost deja achitate avocatului. În plus, CtEDO acordă costuri pentru asistența juridică prestată, când plățile încă nu au fost achitate de reclamanți avocaților săi.

La 24 septembrie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Ministerului Justiției al Republicii Moldova, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 223).

Intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de către Cucereavî Radion, reprezentat de avocatul Doroftei Roman, este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinski vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 17 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Mandatul seria MA nr. 1050907 din 22 septembrie 2016 dovedește faptul că avocatul Doroftei Roman a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele lui Cucereavî Radion, care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 3) în acord cu dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea Marc Brauer, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

La 25 iunie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 17 mai 2018 (f. d. 207). Astfel, potrivit extrasului din poșta electronică a avocatului Doroftei Roman, se atestă că acesta a primit copia de pe actul contestat la 25 iunie 2018, ora 11:58 (f. d. 219). Recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la 28 iunie 2018 (f. d. 212).

Prin urmare, completul de judecată constată că cererea de recurs a fost depusă în cadrul termenului prevăzut *supra*.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicitat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, *ibidem*, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Miessen*,

ibidem, parag. 67; Sturm vs Luxemburg, 27 iunie 2017, parag. 36; Zubac, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea Ronald Vermeulen vs Belgia, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

În speță, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept prin prisma articolului 432 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată observă că recurentul Cucereavîi Radion, reprezentat de avocatul Doroftei Roman, a criticat decizia din 17 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă. La fel, acesta a susținut că actul judecătoresc contestat nu este motivat. Totuși, în virtutea principiului jura novit curia, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Completul de judecată observă că recurentul Cucereavîi Radion, asistat de un avocat la alegerea lui, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie în fața instanțelor ierarhic inferioare. De altfel, acesta a avut ocazia de a-și prezenta elementele de probă și de a-și apăra cauza în mod liber, fiind audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept invocate de părți și relevante litigiului (a se vedea A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili, 2 septembrie 2014, parag. 34, Samardžić, ibidem, parag. 31, Gohe și alții vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

În această ordine de idei, pentru a motiva respingerea apelului avansat de Cucereavîi Radion, reprezentat de avocatul Doroftei Roman, după caz, admiterea cererii de apel depuse de Ministerul Justiției, Curtea de Apel Chișinău s-a călăuzit de articolele 2 alin. (1) și 4 alin. (1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, dar și articolul 21 alin. (1) și (2) din Codul de executare.

Prin urmare, din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată, reiese în mod cert că recurentul nu a contestat textele de lege susmenționate, dar a reluat observațiile formulate în faza procesual anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod detaliat. De altfel, instanța ierarhic inferioară a dat o apreciere juridică comportamentului creditorului și executorului în faza executării silite a documentelor executorii. Așadar, în primul caz, s-a precizat că nu s-a făcut dovada îndeplinirii corespunzătoare a obligațiilor procedurale ce-i revin creditorului, iar, în al doilea caz, s-a opinat că executorul judecătoresc a întreprins toate acțiunile necesare în vederea executării titlului executoriu, ceea ce a demonstrat

lipsa de diligență în activitatea acestuia. Totodată, recurentul nu a prezentat argumente plauzibile pentru a considera arbitrare constatările instanței de apel în partea ce ține de posibilitatea reală a debitorului de a executa titlul executoriu.

Cu referire la calitatea motivării deciziei atacate, completul de judecată subliniază că întinderea obligației de a motiva hotărârea poate varia în dependență de circumstanțele specifice, natura și complexitatea cauzei (a se vedea Ruiz Torija vs Spania, 9 decembrie 1994, parag. 29). Prin urmare, în lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs reține că instanța de apel și-a motivat amply decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele Victor Harovschi vs Moldova, 18 noiembrie 2008; Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova, 17 octombrie 2017 sau Calancea și alții vs. Moldova, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

Un raționament subsidiar rezidă în faptul că recurentul a fost reprezentat în fața instanței de recurs de către avocatul Doroftei Roman (f. d. 3, 218), care a fost în măsură să cunoască cerințele articolului 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă, iar, după caz, să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea, *mutatis mutandis*, Henrioud vs Franța, 5 noiembrie 2015, parag. 61, Trevisanato, ibidem, parag. 45, Sturm, citată mai sus, parag. 40).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că recurentul Cucereavîi Radion, reprezentat de avocatul Doroftei Roman, nu a adus suficiente argumente cu privire încalcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs

Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Cucereavîi Radion, reprezentat de avocatul Doroftei Roman, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Cucereavîi Radion, reprezentat de avocatul Doroftei Roman.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu